

нето му заблуждение съ старото машинално учение, което се учало само за лице и заливосване ученически и родителски очи, така, щото ученикътъ, не да учи само за похвала отъ хората, но да учи съзнателно, когато е въ училището, и кога излѣзе изъ него, самъ да се труди за своето самообразование и самоусъвършенствование. По това о гледалъ щото родители, граждани да познаятъ още по добръ бжджитѣ ползи за народа отъ училищата, да знаятъ защо харчатъ и, по това, да удвояватъ своитѣ усилия за подържанieto имъ.

Но най главната дѣятелность на Войникова се е ограничавала особено да внуши на граждани, ученици, какво ще каже думата *народность* (която е личала надъ училищнитѣ врата). Съ помощта на многото прочитанне на разни истории за Българитѣ, той най распалено е говорялъ по българската история (има и съставенъ учебникъ по нея) стараялъ се да запознае еднородцитѣ си съ миналото на многострадалний българский народъ, за което едва ли е ималъ нѣкои да знае до тогава, говорялъ е за честититѣ врѣмена на Българина при своитѣ царе: Крумъ Симеонъ, Асенъ и проч. като ги сравнявалъ съ днешното съвършенно ниско и заспало състояние на Българина.

Въ началото на свойта дѣятелность (год. 1859) Войниковъ е ималъ за свои сътрудници: Х. Анастасъ Блюдаровъ, Милановъ (Сърбинъ) А. П. Гранитский, И. Ив. Бацаровъ, Ил. Р. Блъсковъ и Т. Байчевъ (днесъ свещеникъ):

Ето какви писменни по тѣхната дѣятелность сведения имамъ отъ покойния Н. Ив. Бацаровъ,